

Sygnatura akt XV GC 1053/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 15 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XV Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Zawiaślak

Protokolant: Alicja Zalewska

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S. A. we W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w P.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu co do całego nakazu zapłaty

I. zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w P. na rzecz strony powodowej (...) S. A. we W. kwotę 1.361,12 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt jeden złotych i dwanaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 25 czerwca 2012r. do dnia zapłaty oraz ustawowe odsetki liczone od kwot:

-2.000,00 zł od dnia 25 czerwca 2012r. do dnia 7 listopada 2012r.,

-351,38 zł od dnia 25 czerwca 2012r. do dnia 5 grudnia 2012r.

-648,62 zł od dnia 31 stycznia 2012r. do dnia 5 grudnia 2012r.;

II. umarza postępowanie co do kwoty 3.000,00 zł;

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 717,00 zł tytułem zwrotu

kosztów postępowania.

XV GC 1053/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 maja 2012 r. pełnomocnik strony powodowej: (...) SA we W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej: (...) sp. z o.o. w P. kwoty 4.361,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podano, że strony łączyły stosunki handlowe w ramach których strona pozwana nabyła od strony powodowej materiały i narzędzia budowlane. Na dzień wytoczenia powództwo strona pozwana nie zapłaciła ceny za nabyte towar w wysokości stanowiącej przedmiot sporu, pomimo wystosowania do niej wezwania do zapłaty.

W dniu 29 maja 2012 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej, Wydział XV Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W skutecznie wniesionym sprzeciwie co do całego nakazu zapłaty pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz mocodawcy zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu sprzeciwu podniesiono, że strona pozwana nie otrzymała towarów wyszczególnionych w fakturach mających dokumentować sporne roszczenie. Okoliczności tej nie wykazują listy przewozowe, skoro nie podano w nich jakie towary i w jakiej ilości zostały pozwanej spółce dostarczone, a nadto podpisująca te dokumenty M. W. (1) nie była umocowana do reprezentacji strony pozwanej. Z ostrożności procesowej podniesiono także, że strona pozwana nie otrzymała faktur wyszczególnionych w treści pozwu, ani wezwania do ich zapłaty. Faktury nie są podpisane przez przedstawiciela strony pozwanej, a sam fakt ich wystawienia nie stanowi źródła roszczenia.

Na rozprawie z dnia 8 stycznia 2013 r. pełnomocnik strony powodowej oświadczył, że w dniu 7 listopada 2012 r. przeciwnik procesowy uiścił kwotę 2.000 zł, a następnie, w dniu 5 grudnia 2012 r. dalszą kwotę 1.000 zł. W takiej sytuacji cofnął on pozew co do kwoty 3.000 zł wraz z zrzeczeniem się roszczenia.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia:

W dniu 6 grudnia 2011 r. (...) SA we W. sprzedała (...) sp. z o.o. w P. narzędzia i materiały budowlane za łączną cenę 647,76 zł. Sprzedany towar został dostarczony za pośrednictwem przewoźnika do siedziby nabywcy, gdzie został wydany pracownikowi (...) sp. z o.o. w P. – M. W. (1).

Transakcję dokumentują faktury Vat nr (...), w których termin płatności został wskazany na dzień 20 stycznia 2012 r.

(dowód: - ww. faktury Vat, k.20 i 22-23;

- listy przewozowe nr (...), k.21;

- zeznania świadka K. G., k.74)

Zamówienie na ten towar zostało złożone przedstawicielowi handlowemu K. G. przez członka zarządu (...) sp. z o.o. w P., tj. P. S. (1) w siedzibie tejże Spółki.

(dowód: - zeznania świadka K. G., k.74)

Kolejna transakcja miała miejsce w dniu 15 grudnia 2011 r., kiedy to (...) sp. z o.o. w P. zakupiła towar za kwotę 3.712,50 zł.

Towar został dostarczony do siedziby nabywcy przez przewoźnika i wydany P. S. (2).

(dowód: - faktura Vat nr (...), k.25;

- list przewozowy nr (...), k.26)

Zamówienie na ten towar zostało złożone telefonicznie przedstawicielowi handlowemu K. G..

(dowód: - zeznania świadka K. G., k.74)

W dniu 27 lutego 2012 r. (...) SA we W. wezwała kontrahenta do uregulowania zadłużenia w łącznej wysokości 4.361,12 zł.

(dowód: - pismo strony powodowej z dnia 27 lutego 2012 r. z dowodem nadania, k.17-19)

Wcześniej przedstawiciele sprzedawcy prowadzili rozmowy z pracownikami (...) sp. z o.o. w P., a także z prezesem zarządu tej spółki, podczas których to rozmów dług nie był kwestionowany.

W mailu wysłanym w dniu 2 lutego 2012 r. uznano zadłużenie udokumentowane fakturami Vat nr (...).

(dowód: - ww. mail, k.61;

- z zeznam świadka B. U., k.73;

- zeznania świadka K. G., k.74)

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie.

Jak wynika z zeznań świadka K. G., który był przedstawicielem handlowym strony powodowej obsługującym pozwaną spółkę, towar stanowiący przedmiot sporu został u niego zamówiony przez przedstawicieli nabywcy. Ostatnie zamówienie było składane podczas rozmowy telefonicznej, wcześniejsze – podczas spotkania w siedzibie strony pozwanej. Świadek zaznaczył, że dołączone do pozwu faktury dotyczą spornych transakcji, a fakt wydania towaru nabywcy – dokumentują listy przewozowe. Ten sam świadek oświadczył też: „Strona pozwana nigdy nie zgłaszała zastrzeżeń co do dostawy towarów. Z miesiąc temu kontaktowałem się ze stroną pozwaną. Rozmowa dotyczyła zaległych faktur. Rozmawiałem z panem P.'em który zapewniał, że zapłaci” (k.74). Fakt uznawania przez stronę pozwaną zadłużenia potwierdził w swoich zeznaniach także inny świadek – B. U., który oświadczył: „Rozmawiałem z szefem firmy dwukrotnie, raz dostałem potwierdzenie, że takie faktury są, ustaliliśmy należności i to, że spłata się odbędzie. Później był jeszcze jeden kontakt gdzie prezes zarządu strony pozwanej poprosił, aby mailem przesłać informację o fakturach i taka informacja została przesłana” (k.73). Sąd dał wiarę tym zeznaniom. Na okoliczność zawarcia spornych umów wskazuje bowiem także treść maila wysłanego z biura pozwanej spółki w dniu 2 lutego 2012 r. (k.61), którego autentyczności strona pozwana nie kwestionowała oraz to, że w toku postępowania strona pozwana uiszczała na rzecz przeciwnika procesowego kwotę 3.000 zł.

Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej, należy zgodzić się, że niepodpisana faktura nie może dowodzić zawarcia umowy sprzedaży, ustalonej przez strony ceny i terminu wymagalności roszczeń. Jednakże zachowanie strony pozwanej, która przyjmuje faktury i nie domaga się sporządzenia ich korekty uwzględniającej ustalenia co do elementów umowy przedmiotowo istotnych (czego nie wykazano) nie może pozostać bez znaczenia prawnego. Faktura Vat – stosownie do treści art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług - ma odzwierciedlać rzeczywiste uzgodnienia stron. Przyjęcie faktury i jej zaksięgowanie rodzi nie tylko skutki podatkowe. Może również mieć znaczenie w sferze stosunków cywilnoprawnych (por. orzeczenie SN z dn. 6 lipca 2005 r. III CZP 40/05; z dn. 10 października 2003 r., II CK 119.02; z dn. 23 października 2001 r., I CKN 323/99; z dn. 6 czerwca 2001 r., V CKN 291/00). W wyroku Sadu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 października 2002 r. (I ACa 219/02) wyjaśniono, iż „faktura jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej”. Nie jest przy tym prawdą, że sporne faktury nie zostały doręczone stronie pozwanej, skoro w powoływanych wcześniej mailu wskazywane zostały ich numery. Także świadkowie zeznali, że przedstawiciele strony pozwanej przed wytoczeniem powództwa nie przeczyli ani okoliczności istnienia długu, ani okoliczności otrzymania faktur.

Z kolei listy przewozowe stanowią dowód dostarczenia stronie pozwanej towaru. Zostały one razem z towarem przywiezione do siedziby strony pozwanej (co wynika z treści listu przewozowego) i tam podpisane przez pracownika pozwanej spółki. Okoliczność dokonania odbioru w siedzibie strony pozwanej ma o tyle istotne znaczenie, że stosownie do treści art. 97 kc osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności

poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Bez znaczenia pozostaje zatem okoliczność, czy osoby podpisujące listy przewozowe były formalnie umocowane do działania w imieniu strony pozwanej, w szczególności czy były umocowane do składania w imieniu strony pozwanej oświadczeń woli. Dlatego też sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań stron na okoliczność: „określenia osób uprawnionych do reprezentacji spółki” oraz „braku udzielenia pełnomocnictwa M. W. (2) do reprezentowania spółki”. Wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie także w pozostałym zakresie. Jeżeli bowiem mowa o „braku potwierdzenia przez pozwaną dostarczenia jej materiałów budowlanych”, to w świetle treści listów przewozowych dowód z przesłuchania stron, jako dowód subsydiarny, był niedopuszczalny. W zakresie tej spornej okoliczności, sąd ustalił na podstawie treści listów przewozowych, że towar w imieniu strony pozwanej odebrała M. W. (1) oraz P. S. (2). Stosownie zaś do treści art. 299 kpc sąd dla wyjaśnienia faktów zarządzi dowód z przesłuchania stron wyłącznie wtedy, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały nie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Co do okoliczności „braku innych niż te z kodeksu cywilnego ustaleń przez strony momentu kiedy dochodzi do skutku zawarta między nim umowa sprzedaży” to dowód z zeznań stron także był zbędny, a to z tej przyczyny, że Sąd właśnie w oparciu o reguły kodeksowe ustalił moment zawarcia przez strony umowy sprzedaży. Doszło do tego w chwili przyjęcia przez przedstawiciela strony powodowej zamówień zgłaszanych przez stronę pozwaną. Obowiązek wydania towaru i zapłaty ceny stanowią konsekwencję zawarcia umowy, a nie jej źródło.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie i znajdowało oparcie w art. 535 kc. Powołany przepis stanowi, że przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Skoro zatem strona powodowa przeniosła na kontrahenta własność i wydała mu sprzedany towar, to na stronie pozwanej spoczywa obowiązek zapłaty umówionej ceny.

Odsetki ustawowe zasądzono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia (w wysokości ustawowej, jeżeli nie umówiono się inaczej), chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z powodu nie przedłożenia dowodu doręczenia faktur Sąd ustalił początkową datę naliczania odsetek: dla faktur V. wymienionych w mailu z dnia 2 lutego 2012 r. (k.61) od daty wysłania tej wiadomości, a dla faktury Vat nr (...) od daty doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu (k.32) uznając, że w tych datach strona pozwana z całą pewnością miała informację o wysokości zadłużenia. W pozostałym zakresie roszczenie odsetkowe nie zostały uwzględnione, czemu dano wyraz w pkt III wyroku.

Z uwagi na fakt, że cofnięcie pozwu co do kwoty 3.000 zł nastąpiło wraz z zrzeczeniem się roszczenia (art. 203 § 1 k.p.c.), a Sąd nie znalazł podstaw do uznania tego oświadczenia za niedopuszczalne (albowiem okoliczności sprawy nie wskazują, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa), należało postępowanie umorzyć w oparciu o art. 355 § 1 k.p.c. Powołany przepis stanowi, iż Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Mając powyższe na uwadze Sąd rozstrzygnął jak w pkt II wyroku.

Zasadniczo w przypadku cofnięcia pozwu nie ma strony formalnie wygranej i przegranej. Niemniej jednak zaspokojenie roszczenia w toku postępowania jest równoznaczne z przegraniem sprawy. Stanowisko takie zgodne jest z orzecznictwem Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 06 listopada 1984 r. (sygn. akt IV CZ 196/84, LEX nr 8642) stwierdził: „Za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa.” Podobny pogląd został wyrażony także w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 1979 r. (sygn. akt I CZP 92/79, LEX nr 8188); „Pozwany, który płaci dochodzoną należność po wniesieniu pozwu, chociaż przed otrzymaniem jego odpisu, z punktu widzenia przepisów k.p.c. o

kosztach procesu uważany jest za przegrywającego sprawę i w konsekwencji zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione koszty (art. 98 § 1 k.p.c.).”

W niniejszej sprawie zapłata dochodzonych pozewem należności – co jest bezsporne – nastąpiła po wytoczeniu powództwa. Z tych względów kosztami postępowania obciążono stronę pozwaną, zasadzając - stosownie do treści art. 98 kpc – na rzecz strony powodowej kwotę 600 zł z tytułu wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika (na podstawie art. § 6 ust. 3 i § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu), kwotę 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 100 zł z tytułu opłaty sądowej.

Zarządzenie:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień.;
2. odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem;
3. kal. 14 dni.